

" মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতি ৰূপী দৰবৰ দ্বাৰা নিজক সদাকালৰ বাবে নিৰোগী কৰি তোলা , স্মৃতিত থকাৰ আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থকাৰ অভ্যাস গঢ়ি তোলা তেতিয়া বিকৰ্মজীং হৈ যাবা "

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ নিজৰ উন্নতিৰ প্ৰতি সদায় ধ্যান থাকে তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো কৰ্ম শ্ৰীমতৰ আধাৰত হ'ব। পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে – সন্তানসকল, দেহ-অভিমানত নাহিবা, স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ চাৰ্ট ৰাখা। নিজৰ হিচাপ-নিকাচৰ তালিকা ৰাখা। পৰীক্ষা কৰা – কিমান সময় মই পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলোঁ, কিমান সময় কাৰোবাক বুজালোঁ?

গীত: তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ (তু প্যাৰ কা সাগৰ হ্যে)

ওঁম শান্তি। ইয়াত যেতিয়া বহা, তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতিত বহিব লাগে। মায়াই বহুতকৈ স্মৃতিত থাকিব নিদিয়ৈ কাৰণ দেহ-অভিমানী হয়। কাৰোবাৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়, কাৰোবাৰ খোৱা-লোৱা আদিহে স্মৃতিত আহি থাকে। ইয়ালৈ যেতিয়া আহা তেতিয়া পিতাক আহ্বান কৰিব লাগে। যেনেকৈ লক্ষ্মীৰ পূজাত লক্ষ্মীক আহ্বান কৰে, লক্ষ্মীতো নাহে। এয়া কেৱল কোৱা হয় গতিকে তোমালোকেও পিতাক স্মৰণ কৰা বা আহ্বান কৰা, কথা একেটাই। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ধাৰণা নহয় কাৰণ বিকৰ্ম বহুত কৰিছে, যাৰ কাৰণে পিতাকো স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানে বিকৰ্মজীং হ'বা, সুস্বাস্থ্যৰ অধিকাৰী হ'বা। বহুত সহজ হয় কিন্তু মায়া অথবা অতীতৰ বিকৰ্মই বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। পিতাই কয় - তোমালোকে আধাকল্প অযথার্থ স্মৰণ কৰিলা। এতিয়াতো প্ৰেক্ষিকেলত আহ্বান কৰিছা কাৰণ এইটো জানা যে আহিব, মুৰুলী শুনাব। কিন্তু স্মৃতিত থকাৰ এইটো অভ্যাস গঢ়ি উঠা উচিত। সৰ্বদা নিৰোগী কৰি তুলিবলৈ চাৰ্জনে দৰবৰ দিয়ে যে মোক স্মৰণ কৰা। আকৌ তোমালোক আহি মোৰ সৈতে মিলিত হ'বাহি। মোক স্মৰণ কৰিলেহে উত্তৰাধিকাৰ পাবা। পিতা আৰু মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। য'লৈ যাব লাগিব সেয়া বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। পিতাহে ইয়ালৈ আহি সঁচা সংবাদ দিয়ে, অন্য কোনোৱে ঈশ্বৰৰ সংবাদ নিদিয়ৈ। তেওঁতো ইয়াত মঞ্চত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে আৰু ঈশ্বৰক পাহৰি যায়। ঈশ্বৰৰ পৰিচয় নাথাকে। তেওঁক প্ৰকৃততে পয়গম্বৰ (ঈশ্বৰৰ দূত), মেচেঞ্জাৰ (বাৰ্তাবাহক) বুলি ক'ব নোৱাৰি। এয়াতো মনুষ্যই নাম ৰাখি দিছে। তেওঁতো ইয়ালৈ আহে, তেওঁৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। তেন্তে কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব? ভূমিকা পালন কৰি কৰি পতিত হ'বই লাগিব। আকৌ অন্তত পাৱন হ'ব। পাৱনতো পিতা আহিহে কৰি তোলে। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই পাৱন হোৱা যায়। পিতাই কয় - পাৱন হোৱাৰ এটাই উপায় আছে – দেহৰ সৈতে যি দৈহিক সম্বন্ধ আছে, সেয়া পাহৰি যাব লাগে।

তোমালোকে জানা মই আত্মাই স্মৰণ কৰাৰ আঙুঠা পাইছে। সেইমতে চলিলেই আঙুঠাকাৰী বুলি কোৱা হ'ব। যিয়েই যিমানে পুৰুষাৰ্থ কৰে সিমানে আঙুঠাকাৰী হয়। স্মৰণ কম কৰা অৰ্থাৎ কম আঙুঠাকাৰী। আঙুঠাকাৰীয়ে পদৱীও উচ্চ পায়। পিতাৰ আদেশ – প্ৰথমতে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা, দ্বিতীয়তে জ্ঞান ধাৰণ কৰা। স্মৃতিত নাথাকিলে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিলে বহুত ধন পাবা। ভগৱানুবাচ - মোক স্মৰণ কৰা আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱা অৰ্থাৎ নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি লোৱা। মোৰ দ্বাৰা মোকো জানি লোৱা আৰু লগতে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ চক্ৰকো জানি লোৱা। দুটা কথা হৈছে মুখ্য। ইয়াৰ ওপৰত মনোযোগ দিব লাগে। শ্ৰীমতৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিলে উচ্চ পদ পাবাগৈ। দয়াশীল হ'ব লাগে, সকলোকে মাৰ্গ দৰ্শন কৰাব লাগে, কল্যাণ কৰিব লাগে। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিক প্ৰকৃত যাত্ৰাত লৈ যোৱাৰ উপাই উলিয়াব লাগে। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ যাত্ৰা, এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। এই আধ্যাত্মিক জ্ঞান কাৰো ওচৰত নাই। সেয়া সকলো শাস্ত্ৰৰ দৰ্শন। এয়া হৈছে আধ্যাত্মিক আত্মিক জ্ঞান। পৰম আত্মাই এই জ্ঞান দিয়েও আত্মাসকলক বুজাই ওভতাই লৈ যোৱাৰ বাবে।

কিছুমান সন্তানে ইয়ালৈ আহি কেৱল বহিব লাগে কাৰণে বহে। নিজৰ উন্নতিৰ প্ৰতি কোনো ধ্যান নাথাকে। দেহ-অভিমান বহুত। দেহী-অভিমানী হ'লেহে দয়াশীল হ'ব, শ্ৰীমতত চলিব। আঙুঠাকাৰী নহয়। পিতাই কয় - নিজৰ চাৰ্ট লিখা- কিমান সময় স্মৰণ কৰা? কোন কোন সময়ত স্মৰণ কৰা? আগতে চাৰ্ট ৰাখিছিল। ঠিক আছে পিতালৈ পঠিয়াব নালাগে কিন্তু নিজৰ লগতহে চাৰ্ট ৰাখা। নিজৰ চেহেৰা চাব লাগে – মই লক্ষ্মীক বৰণ কৰাৰ লায়ক হৈছোনে? ব্যৱসায়ী লোকসকলে নিজৰ লগত হিচাপৰ তালিকা ৰাখে, কোনো-কোনো মনুষ্যই নিজৰ গোটেই দিনৰ দিনচৰ্যা লিখে। লিখাৰ এটা অভিবুটি

থাকে। এই হিচাপ-নিকাচ ৰখাটো বহুত ভাল কথা যে কিমান সময় মই পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলো? কিমান সময় কাৰোবাক বুজালো? এনেকুৱা চাৰ্ট ৰাখিলে বহুত উল্লিহি হৈ যাব। পিতাই মত দিয়ে - এনেকৈ-এনেকৈ কৰা। সন্তানসকলে নিজৰ-নিজৰ উল্লিহি কৰিব লাগে। মালাৰ দানা যিয়ে হ'ব তেওঁলোকে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাই কৈছিল - ব্ৰাহ্মণৰ মালা এতিয়া হ'ব নোৱাৰে, অন্ততহে হ'ব, যেতিয়া ৰুদ্ৰৰ মালা তৈয়াৰ হ'ব। ব্ৰাহ্মণৰ মালাৰ দানা পৰিৱৰ্তিত হৈ থাকে। আজি যিজন 3-4 নম্বৰত আছে, কালিলৈ তেওঁ অন্তিম নম্বৰত গুছি যায়। কিমান পাৰ্থক্য হৈ যায়। কোনোবা অধঃপতিত হৈ গ'লে দুৰ্গতি হৈ যায়। মালাৰ পৰাতো গ'লেই, প্ৰজাৰ ভিতৰতো গৈ একদম চণ্ডাল হয়গৈ। যদি মালাত আহিব খোজা তেনেহ'লে তাৰ বাবে বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। পিতাই বহুত ভাল ৰায় দিয়ে - স্ব-উল্লিহি কেনেকৈ কৰিব? সকলোৰে বাবে কয়। লাগিলে কোনোবা বোবা হ'লেও ইংগিতেৰে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিবপাৰে। ক'ব পৰা সকলতকৈও আগুৱাই যাব পাৰে। অন্ধ-লেণ্ডৰা যেনেকুৱাই নহওঁক স্বাস্থ্যৱানতকৈও ভাল পদৱী পাব পাৰে। চেকেণ্ডত ইংগিত দিয়া হয়। “চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি” বুলিও গায়ন আছে। পিতাৰ হ'লা যেতিয়া উত্তৰাধিকাৰতো পাবাই। তাত আকৌ ক্ৰমানুসৰি পদ নিশ্চয় আছে। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হৈ গ'ল। ইয়াত তোমালোক আত্মাসকল হোৱাই পুৰুষ। গতিকে পিতাৰ পৰা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ ল'ব লাগে। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে। তেতিয়া কোৱা হ'ব যে কল্পৰ আগতেও এনেদৰেই পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। মায়াৰ সৈতে বন্ধি হয়। পাণ্ডৱসকলৰ যুদ্ধ মায়া ৰাৱণৰ সৈতেই আছিল। কোনোৱেতো পুৰুষাৰ্থ কৰি বিশ্বৰ মালিক দ্বিমুকুটধাৰী হয়, কোনোৱে আকৌ প্ৰজাৰ ভিতৰতো লগুৱা-লিকটো হয়। সকলোৱে ইয়াত পঢ়ি আছে। ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, মনোযোগ নিশ্চয় শীৰ্ষত থকা দানাৰ ফালেই যাব। ৪ দানা কেনেকৈ চলি আছে, পুৰুষাৰ্থৰ পৰাই জনা যায়। এনেকুৱা নহয়, অন্তৰ্যামী হয়, সকলোৰে অন্তৰৰ কথা পঢ়ে। নহয়, অন্তৰ্যামী অৰ্থাৎ সৰ্বজ্ঞ। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জানে। সৰ্বজ্ঞ অৰ্থাৎ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। এজন এজনৰ অন্তৰক জানো বহি পাঠ কৰি থাকিব। মোক অন্তৰ পাঠ কৰোঁতা বুলি ভাবিছা নেকি? মই সৰ্বজ্ঞ হওঁ অৰ্থাৎ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হওঁ। অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতকে সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্ত বুলি কোৱা হয়। এই চক্ৰ কিদৰে পুনৰাবৃত্তি হয়, ইয়াৰ পুনৰাবৃত্তিক জানো। সেয়া জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহোঁ। প্ৰত্যেকে জানে যে কোনে কিমান সেৱা কৰে, কি পঢ়ে? এনে নহয় যে পিতাই এজন এজনক জানে। পিতাই জানো কেৱল এইটো ধান্দাই কৰিব। তেওঁতো সৰ্বজ্ঞ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়। (তেওঁ) কয় মনুষ্য সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্ত আৰু যি মুখ্য ভাওবীয়াসকল আছে তেওঁলোকক জানো। বাকীতো এই ৰচনাতো সীমাহীন। এই সৰ্বজ্ঞ শব্দটি প্ৰাচীন। মইতো যি জ্ঞান জানো সেয়া তোমালোকক পঢ়াও। বাকী তোমালোকে কি কি কৰা সেয়া জানো গোটেই দিন বহি চাই থাকিম? মইতো সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান শিকাবলৈ আহোঁ। পিতাই ক'ব - সন্তানতো বহুত আছে, মই সন্তানসকলৰ আগত প্ৰত্যক্ষ হৈছো। গোটেই কাৰ্য-কলাপতো সন্তানসকলৰ সৈতেই। যিয়ে মোৰ সন্তান হয় তেওঁৰে মই পিতা। আকৌ সেইজন সুসন্তান নে কুসন্তান সেয়া মই বুজি পাওঁ। প্ৰত্যেকে পঢ়ি আছে। শ্ৰীমত অনুসৰি কৰ্মত আহিব লাগে। কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা বৃহস্পতিবাৰক বৃষ্ণপতি দিৱস বুলি কোৱা হয়। বৃষ্ণপতিও হয়, শিৱও হয়। এজনেই হয়। গুৰুবাৰৰ পৰা ল'ৰা-ছোৱালীয়ে স্কুললৈ যাব আৰম্ভ কৰে যেন গুৰুৰ শৰণ লয়। যেনেকৈ সোমনাথৰ দিনটি সোমবাৰ, শিৱপিতাই সোমৰস পান কৰোৱায়। এনেয়ে নামতো তেওঁৰ শিৱ হয় কিন্তু পঢ়ায় সেইবাবে সোমনাথ বুলি কৈ দিছে। ৰুদ্ৰ বুলিও সোমনাথকেই কোৱা হয়। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত ৰচিলে গতিকে জ্ঞান শুনাওঁতা হৈ গ'ল। নাম বহুত ৰাখি দিছে। সেয়েহে তাৰ বুজনিও দিয়া হয়। আৰম্ভণিৰ পৰাই এই এটাই যন্ত চলিছে, কোনেও নাজানে যে গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ সামগ্ৰী এই যন্তত স্বাৰা হ'ব। যি মনুষ্য আছে, যি আছে, তত্বসহিত সকলো পৰিৱৰ্তন হ'ব। এয়াও সন্তানসকলে প্ৰত্যক্ষ কৰিব, প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতাসকল মহাবীৰ হ'ব লাগিব। যিয়েই নহওঁক পাহৰিব নালাগে। মনুষ্যইতো হয়-হয়, ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰি থাকিব। পোন প্ৰথমেতো বুজাব লাগে অলপ চিন্তা কৰা, সত্যযুগত এখনেই ভাৰতেই আছিল, মনুষ্য বহুত কম আছিল, এক ধৰ্ম আছিল, এতিয়া কলিযুগৰ অন্তলৈকে কিমান ধৰ্ম হৈছেগৈ! এয়া কিমান দিনলৈ চলিব? কলিযুগৰ পিছত নিশ্চয় সত্যযুগ হ'ব। এতিয়া সত্যযুগৰ স্থাপনা কোনে কৰিব? ৰচয়িতাতো পিতায়েই হয়। সত্যযুগৰ স্থাপনা আৰু কলিযুগৰ বিনাশ হয়। এই বিনাশ সমাগত। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ জ্ঞান পাইছা। এই স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। পিতা আৰু পিতাৰ ৰচনাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কিমান সহজ কথা।

গীত:- তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ..... চিত্ৰ সমূহত জ্ঞানৰ সাগৰ, দয়াৰ সাগৰ বুলি লিখে, তাত প্ৰেমৰ সাগৰ বুলিও নিশ্চয় লিখিব লাগে। পিতাৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ। সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ মহিমাই নোহোৱা কৰি দিয়ে। সেয়েহে প্ৰেমৰ সাগৰ বুলি নিশ্চয় লিখিব লাগে, এয়া বেহদৰ মাঁ-পিতাৰ মৰম, যাৰ বাবেই গোৱা হয় - তোমাৰ কৃপাতে সুখ অপৰমপাৰ..., কিন্তু নাজানে। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকে মোক জানিলে সকলো জানি যাব। ময়েই সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান বুজাম। এটা জন্মৰ কথা নহয়, তেওঁ গোটেই সৃষ্টিৰ অতীত, বৰ্তমান, ভৱিষ্যতক জানে, তেন্তে তোমালোকৰ বুদ্ধিত কিমান ধাৰণ হ'ব

লাগে। যি দেহী-অভিমানী নহয় তেওঁলোকৰ ধাৰণাও নহয়। গোটেই কল্প দেহ-অভিমানতেই গ'ল। সত্যযুগতো পৰমাত্মাৰ জ্ঞান নাথাকে। ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহি পৰমাত্মাৰ জ্ঞান পাহৰি গ'ল। এইটো বুজি পায় আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয়। কিন্তু তাত দুখৰ কোনো কথা নাই। এয়া পিতাৰ মহিমা, জ্ঞানৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ। তাৰে এটি টোপাল হৈছে মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱ..... ইয়াক পালেই আমি বিষয় সাগৰৰ পৰা ক্ষীৰসাগৰলৈ গুছি যাওঁ। এনেকৈ কোৱা হয় নহয় – স্বৰ্গত গাখীৰ-ঘিউৰ নদী বৈ থাকে। এয়া সকলো হৈছে মহিমা। বাকী নদী জানো গাখীৰ-ঘিউৰ হ'ব পাৰে! বৰষুণত পানী ওলাব। ঘিউ ক'ৰ পৰা ওলাব! এয়া অতিৰঞ্জিত কৰা হৈছে। এয়াও তোমালোকে জানা যে স্বৰ্গ কাক কয়। যদিও আজমীৰত ম'ডেল (আৰ্হি) আছে কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোকে যাকেই নুবুজোৱা তৎক্ষণাত বুজিব। যেনেকৈ পিতাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান আছে তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতো থাকিব লাগে। পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে, যথার্থ মহিমা শুনাব লাগে।। তেওঁৰ মহিমা অপৰমপাৰ। সকলোৱে একেসমান হ'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকেই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। আগলৈ দেখিবলৈ পাবা, দিব্য দৃষ্টিৰে পিতাই যি দেখুৱাইছে সেয়া আকৌ বাস্তৱত হ'ব। স্থাপনা আৰু বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাই থাকে। অৰ্জুনকো দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিল পিছত বাস্তৱত দেখা পাইছিল। তোমালোকেও এই দুচকুৰে বিনাশ দেখিবা। কোনোৱে বৈকুণ্ঠৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছে, সেয়াও যেতিয়া বাস্তৱত হ'ব তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ বন্ধ হৈ যাব। কিমান ভাল-ভাল কথা বুজায়, সেয়া আকৌ সন্তানসকলে আনক বুজাব লাগে – ভ্ৰাতা-ভগ্নীসকল আহা, আহি এই জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা এনে পিতাৰ পৰা অধিকাৰ লোৱাহি।

পিতাই নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ শুধৰাই আছে। তলত চহী কৰিছে তন-মন-ধন সহিত ঈশ্বৰীয় সেৱাত উপস্থিত, এই কাৰ্যৰ বাবে। আগলৈতো মহিমাতো হ'বই। কল্পৰ আগতে যিসকলে অধিকাৰ লৈছিল, তেওঁলোক আহিবই। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিছত আনন্দ বাঢ়ি-বাঢ়ি স্থায়ী হৈ যাব। তেতিয়া ঘনে-ঘনে মুৰ্ছিত নহ'বা। পৰিস্থিতিতো বহুত আহিব, সেয়া পাৰ হ'ব লাগিব। শ্ৰীমত অনুসৰি চলি থাকা। সকলোৰে সৈতে সংযোগ ৰাখিও চলিব লাগে। যেতিয়ালৈকে সেৱাৰ প্ৰমাণ নিদিয়া তেতিয়ালৈকে পিতাই এই সেৱাত লগাব নোৱাৰে। অম্হা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) শ্ৰীমতৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দি নিজৰ আৰু আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। সকলোকে প্ৰকৃত যাত্ৰা কৰাব লাগে, দয়াশীল হ'ব লাগে।

(2) পিতাৰ সকলো নিৰ্দেশ পালন কৰিব লাগে। স্মৃতিবা সেৱাৰ চাৰ্ট (তালিকা) নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব লাগে।

বৰদান: সঁচা অন্তৰেৰে চাহেবক ৰাজী কৰোঁ তা ৰাজযুক্ত, যুক্তিযুক্ত, যোগযুক্ত হোৱা বাপদাদাৰ উপাধি হৈছে দিলৱালা, দিলাৰাম। যিসকল সঁচা অন্তৰৰ সন্তান আছে পিতা তেওঁলোকৰ প্ৰতি সদায় ৰাজী। অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰোঁতাজনে সহজেই বিন্দু ৰূপত স্থিত হ'ব পাৰে। তেওঁ পিতাৰ বিশেষ স্নেহৰ পাত্ৰ হৈ যায়। সত্যতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সময় অনুসৰি তেওঁৰ মগজযুক্তিযুক্ত, যথার্থ কাৰ্য্য স্বতঃ সমাপন কৰে। ভগৱানক ৰাজী কৰিছে সেয়েহে প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম যথার্থ হয়। তেওঁ ৰাজযুক্ত, যুক্তিযুক্ত, যোগযুক্ত হৈ যায়।

স্লোগান: পিতাৰ স্নেহত সদায় লীন হৈ থাকা তেতিয়া অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!